

NAMAZIN DEĞERİ: CÜREYC'İN SABRİ VE İBADETİ

Peygamber Efendimiz ümmetine İslâm'ı öğretirken arada eski ümmetlerden hikâyeler anlatırdı. Bu hikâyeler ibretli hikâyeler olduğu için dinleyenler kıssadan hisse alsınlar, anlatılan hikâyeden ibret çıkarsınlar, istifade etsinler diye Efendimiz'in terbiye usûlü içinde bir de böyle eski ümmetlerden olmuş hadiseleri, Allah'ın kendisine bildirdiği hadiseleri anlatma usûlü vardır. Onlardan birisinin misali:

An Ebî Hüreyrete radiyallahu anhü ani'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehu kâl.

Ebû Hüreyre *radiyallahu anh'*ın Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'den rivayet ettiğine göre Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki;

لَمْ يَتَكَلَّمْ فِي الْمَهْدِ إِلَّا ثَلَاثَةً عَيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ،
وَصَاحِبُ جُرَيْجٍ، وَكَانَ جُرَيْجٌ رَجُلًا عَابِدًا، فَاتَّخَذَ
صَوْمَعَةً، فَكَانَ فِيهَا، فَأَتَتْهُ أُمُّهُ وَهُوَ يُصَلِّي، فَقَالَتْ: يَا
جُرَيْجُ فَقَالَ: يَا رَبِّ أُمِّي وَصَلَاتِي، فَأَقْبَلَ عَلَيَّ صَلَاتِهِ،

فَانصَرَفْتُ، فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَدِ أَتَتْهُ وَهُوَ يُصَلِّي،
فَقَالَتْ: يَا جُرَيْجُ فَقَالَ: يَا رَبِّ أُمِّي وَصَلَاتِي، فَأَقْبَلَ
عَلَى صَلَاتِهِ، فَانصَرَفْتُ، فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَدِ أَتَتْهُ وَهُوَ
يُصَلِّي فَقَالَتْ: يَا جُرَيْجُ فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ أُمِّي وَصَلَاتِي،
فَأَقْبَلَ عَلَى صَلَاتِهِ، فَقَالَتْ: اللَّهُمَّ لَا تُمِتَّهُ حَتَّى
يَنْظُرَ إِلَى وُجُوهِ الْمُؤْمِسَاتِ، فَتَذَاكَرَ بَنُو إِسْرَائِيلَ
جُرَيْجًا وَعِبَادَتَهُ وَكَانَتْ امْرَأَةٌ بَغِيٌّ يُتِمَثَّلُ
بِحُسْنِهَا، فَقَالَتْ: إِنْ شِئْتُمْ لَأَفْتِنَنَّكُمْ، قَالَ:
فَتَعَرَّضْتُ لَهُ، فَلَمْ يَلْتَفِتْ إِلَيْهَا، فَأَتَتْ رَاعِيًا كَانَ
يَأْوِي إِلَى صَوْمَعَتِهِ، فَأَمَكَّنَتْهُ مِنْ نَفْسِهَا، فَوَقَعَ عَلَيْهَا
فَحَمَلَتْ، فَلَمَّا وَلَدَتْ قَالَتْ: هُوَ مِنْ جُرَيْجٍ، فَأَتَوْهُ
فَاسْتَنْزَلُوهُ وَهَدَمُوا صَوْمَعَتَهُ وَجَعَلُوا يَضْرِبُونَهُ فَقَالَ:
مَا شَأْنُكُمْ؟ قَالُوا: زَنَيْتَ بِهَذِهِ الْبَغِيِّ، فَوَلَدَتْ مِنْكَ،
فَقَالَ: أَيُّنَ الصَّبِيِّ؟ فَجَاءُوا بِهِ، فَقَالَ: دَعُونِي حَتَّى
أُصَلِّيَ، فَصَلَّى، فَلَمَّا انصَرَفَ أَتَى الصَّبِيَّ فَطَعَنَ فِي

بَطْنِهِ، وَقَالَ: يَا غُلَامُ مَنْ أَبُوكَ؟ قَالَ: فُلَانُ الرَّاعِي،
قَالَ: فَأَقْبِلُوا عَلَيَّ جُرِيحٍ يُقْبِلُونَهُ وَيَتَمَسَّحُونَ بِهِ،
وَقَالُوا: نَبْنِي لَكَ صَوْمَعَتَكَ مِنْ ذَهَبٍ، قَالَ: لَا،
أَعِيدُوهَا مِنْ طِينٍ كَمَا كَانَتْ، فَفَعَلُوا. وَبَيْنَا صَبِيٌّ
يَرُضِعُ مِنْ أُمِّهِ، فَمَرَّ رَجُلٌ رَاكِبٌ عَلَى دَابَّةٍ فَارَاهَهُ،
وَشَارَةً حَسَنَةً، فَقَالَتْ أُمُّهُ: اللَّهُمَّ اجْعَلِ ابْنِي مِثْلَ
هَذَا، فَتَرَكَ الثَّدْيَ وَأَقْبَلَ إِلَيْهِ، فَنَظَرَ إِلَيْهِ، فَقَالَ:
اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْنِي مِثْلَهُ، ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَى ثَدْيِهِ فَجَعَلَ
يَرْتَضِعُ". قَالَ: فَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَحْكِي ارْتِضَاعَهُ بِإِصْبَعِهِ السَّبَابَةِ
فِي فَمِهِ، فَجَعَلَ يَمْصُهَا، قَالَ: " وَمَرُّوا بِجَارِيَةٍ وَهُمْ
يَضْرِبُونَهَا وَيَقُولُونَ: زَنَيْتِ، سَرَقْتِ، وَهِيَ تَقُولُ:
حَسْبِيَ اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، فَقَالَتْ أُمُّهُ: اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلِ
ابْنِي مِثْلَهَا، فَتَرَكَ الرَّضَاعَ وَنَظَرَ إِلَيْهَا، فَقَالَ: اللَّهُمَّ
اجْعَلْنِي مِثْلَهَا، فَهَنَّاكَ تَرَا جَعَا الْحَدِيثِ، فَقَالَتْ:

حَلَقَى مَرَّ رَجُلٌ حَسَنُ الْهَيْئَةِ فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ اجْعَلِ
ابْنِي مِثْلَهُ، فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلَنِي مِثْلَهُ، وَمَرُّوا
بِهَذِهِ الْأُمَّةِ وَهُمْ يَضْرِبُونَهَا وَيَقُولُونَ زَنَيْتِ، سَرَقْتِ،
فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلِ ابْنِي مِثْلَهَا فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ
اجْعَلْنِي مِثْلَهَا، قَالَ: إِنَّ ذَاكَ الرَّجُلَ كَانَ جَبَّارًا،
فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلَنِي مِثْلَهُ، وَإِنَّ هَذِهِ يَقُولُونَ لَهَا
زَنَيْتِ وَلَمْ تَزْنِي، وَسَرَقْتِ وَلَمْ تَسْرِقْ فَقُلْتُ: اللَّهُمَّ
اجْعَلْنِي مِثْلَهَا

Lem yetekellem fi'l-mehdi illâ selâsetün. “Beşikte şu üç kişiden başkası konuşmadı.”

Beşikteyken çocuk daha küçük, hiçbir şey bilmiyor, konuşamaz ama üç kişi konuştu. Şu üç kişiden başkası konuşmamıştır:

Îsebnü Meryeme. “Beşikteyken konuşanlardan birisi Hz. İsa *aleyhisselam.*”

Ve sâhibu Cüreycin. “Cüreyc isimli rahibin hikâyesinde geçen bebek de konuştu.” *Ve kâne cüreycün racülen âbidan.* “Cüreyc ibadet ehli bir kişiydi. Dindar, ibadetskâr bir ki-

şiydi.” *Fettehaza savmeaten fe kâne fîhâ.*
“Kendisine bir ibadetgâh yapmıştı. Orada
ibadetine taatine devam ediyordu.” *Feetethü
ümmühû ve hüve yusallî.* “Orada ibadetine
devam ederken namaz kılmaktayken annesi
geldi.” *Fe kâlet yâ Cüreycü.* “Annesi oğluna;
'Ey Cüreyc' diye seslendi.” *Fe kâle yâ Rabbî!
Ümmî ve salâtî fe akbela alâ salâtihi fensale-
fat.* “O da namazın içindeyken; ‘Yâ Rabbi!
Şimdi ben ne yapayım? Bir tarafta namaz bir
tarafta da annem çağırıyor. Hadi ibadettir,
ibadetime devam edeyim!’ dedi.”

Namaza devam etti.

*Felemmâ kâne mine'l-ğadi etethü ve hü-
ve yusallî fe kâlet yâ Cüreycü.* “Ertesi gün
anası tekrar geldi. O sırada yine namazdaydı.
Yine 'Ey Cüreyc!' diye seslendi.” *Fe kâle ey
Rabbi ümmî ve salâtî fe akbela alâ salâtihi.*
“Yâ Rabbi! Yine namazdayım, bir taraftan da
anam sesleniyor; ben ne yapayım?” dedi.

“Hadi, namaza devam edeyim...”

Yine namaza devam etti.

*Fe kâlet Allahümme lâ tütimmehû hattâ
yenzura ilâ vücûhi'l-mûmisâti ve tezâkera
benû İsrâîle.* “Annesi bu sefer; ‘Yâ Rabbi!
Zani kadınlar, zaniye kadınların yüzlerine

bakmadıkça sen bunun canını alma, ömrünü tamamlatma!’ diye beddua etti.”

“Şu zinakâr kadınların yüzlerini görmedikçe bunun canını alma!” diye beddua etti.

Ve tezâkera benû İsrâîle Cüreycen ve ibâdetehû. “Cüreyc, benî İsrâil kavminden idi. Ahâli bunun ibadetlerini, rahipliğini, iyiliğini konuşur oldular.” *Ve kâne timraatün bağıyyün yütemesselü bi-hüsnihâ.* “Bir tane kötü kadın, namusunu satarak geçinen bir kötü kadın vardı. Ama güzelliği dillere destan idi.”

Birisinin güzelliğinden bahsedileceği zaman “Onun gibi güzel!..” filan diye o ileri sürülürdü. Çok güzel bir kötü, fahişe kadındı.

Fe kâlet inşi’tüm le eftinennehû. “İster-seniz ben onu baştan çıkartayım, dedi.”

Benî İsrâil; “Cüreyc çok âbid, çok dindar, çok salih bir insan!..” diye söyleyince; “İster-seniz ben onu baştan çıkartıvereyim görün bakalım ibadet ehli miymiş, dedi.”

Fetearredat lehû felem yeltefit ileyhâ. “Gitti, önüne çıktı, gözünün önünde filan gezindi. Cüreyc ona bakmadı. İltifat etmedi. Onun o davetkâr davranışlarına karşılık vermedi.” *Feetet râiyen kâne ye’vî ilâ savmaa-*

tihî. “Onun ibadethanesine zaman zaman gelip geceleynen çobanın yanına gitti.” *Fe emkenethü min nefsihâ fevekaa aleyhâ fe hamelet*. “Bu kadın o çobana fırsat verdi, teslim oldu! Onunla o çoban zina etti ve kadın hamile aldı!” *Felemmâ veledet kâlet hüve min Cüreycin*. “Çocuk doğunca da; ‘Bu Cüreyc’ten oldu!’ diye Cüreyc’e iftira etti!” *Fe etevhü festenzelûhü ve hedemû savmeatehû*. “Ahali çok kızdı. Geldiler, hakaret ettiler. [İbadetgâhından] çıkarttılar, ibadethanesini yıktılar!” *Ve cealû yadribûnehû*. “Vurmaya başladılar.”

“Seni sahtekâr! Âbid gibi görünüyorsun da böyle haltlar karıştırdın!..” diyerek dövmeye başladılar.

Fe kâle mâşe’nüküm. “Cüreyc; ‘Yahu ne oluyorsunuz?!..’ dedi.”

Farkında değil, bunu dışarı indirdiler, çıkarttılar...

Festenzelûhü diyor, aşağı indirmişler. Herhalde dağ, belki bir mağaraydı. Aşağı indirdiler ibadethanesini yıktılar. Dövüyorlar.

Fe kâle mâşe’nüküm. “Ne oluyor, işiniz ne, sebep ne?” diye sordu.

Kâlu zeneyte bi-hazihi'l-bağiy. “Bu fahişeye sen zina ettin!” *Fe veledet minke.* “Bunun, senden bir çocuğu oldu!” dediler.

Kâle eyne's-sabiyyü. “Cüreyc dedi ki: Nerede o doğan çocuk?” *Fecâû bihî.* “Doğan çocuğu getirdiler.” *Fe kâle daûnî hattâ usallî.* “Beni bırakın da biraz namaz kılayım, dedi.”

Namaz kıldı.

Fe sallâ felemmâ ensarafa ete's-sabiyy. “Namazı bitirince çocuğun yanına geldi.” *Fe teanehû fî batnihî.* “Çocuğun, uyuyan ya da yatan bebeğin karnına vurdu.”

Daha bebek, sargıda bebek!

Fe kâle yâ gulâm men ebûke. “Eliyle karnına vurdu, dedi ki: Ey bebek! Senin baban kim, söyle?!..”

Çocuk daha yeni doğmuş, konuşacak şeyde değil!

“Senin baban kim?” diye sordu.

Fe kâle fülânün er-râî. “Benim babam şu isimli çobandır, diye konuştu.”

O bebek konuştu! Mutat değil, bebek konuşmaz ama Allah Cüreyc'i sevdiğinden iftira olduğunu anlatmak için kerâmet olarak o bebek konuştu.

İsa *aleyhisselam* da Meryem validemizin masum olduğunu belirtmek bakımından konuşmuştur!

Fe akbelû alâ Cüreyc yukabbilûnehû ve yetemessehûne bihî. “Adamlar hatalarını anlayınca bir de bebeğin öyle konuştuğunu görünce işi anladılar. ‘Bir iftira olmuş, bu mübarek adam! Allah bunun hatırına bu bebeği konuşturdu!..’ diye öpmeye başladılar. Elleriyle mesh etmeye başladılar. ‘Mübarek adam, artık el sürmek kârdır!’ diye Cüreyc’in vücuduna ellerini sürmeye başladılar.” *Ve kâlû nebnî leke savmeateke min zehebin.* “Senin ibadethaneni altından yapalım yıkılmıştık ama bu sefer altından yapalım, dediler.”

Kâle lâ eîdühâ min tînin kemâ kânet fe-fealû. “Hayır, altın istemiyorum! Çamurdan, eskiden olduğu gibi yapın, dedi ve yaptılar.”

Bu bir hikâye, böyle anlattı.

Buraya not koymuş, demiş ki; “Bu konuşanların üçüncüsüydü.”

Hadîs-i şerîfte “üç kişi” demişti. Hâlbuki “İsa *aleyhisselam*” dedi, “Cüreyc” dedi, üçüncüyü söylemedi. “İkinci” demesi lazım.

Mevlid kıssasında bir güzel beyit var. Biz *Mevlid*'in her beytini okumuyoruz. Mevlithan-

lar seçme kısımlarını okuyorlar, asıl *Mevlid* manzumesinin her tarafını birden okumuyorlar. Orada Velâdet, "Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in Doğumu" bölümünde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz doğduğu zaman bir şeyler söylüyormuş, ağzından sesler çıkıyormuş.

Ne söylüyor, diye kulak vermişler:

Ümmetî, ümmetî, ümmetî... "Yâ Rabbi! Ümmetimi isterim. Yâ Rabbi! Ümmetimi afv u mağfiret eyle! Yâ Rabbi! Ümmetimi bana bağışla!.." diyormuş. Ümmetini istiyormuş, diye *Mevlid*'de böyle geçiyor.

Ama Süleyman Çelebi oraya bir beyit eklemiştir, asıl o hoşuma gidiyor. Diyor ki;

Ol beşikte diler idi ümmetin

Sen kocaldın terk edersin sünnetin

"O beşikteyken seni düşünüyordu, 'Ümmetimin, ümmetimin...' diyordu. Sen ihtiyarladın gittin, Resûlullah'ın sünnetini tutmuyorsun! O beşikteyken seni düşünüyor, sen kocamış, ihtiyarlamışsın, adam olmuşsun, kartlaşmışsın; Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i gerektiği gibi sevmiyorsun saymıyorsun! Sünnetine sarılmıyorsun, yolunca gitmiyorsun!.."

Camiden çıktık, adam bizimle beraber camiden çıktı. Şişeyi sol eline aldı, ayaküstü lıkır lıkır sol eliyle içti!..

Peygamber Efendimiz; “Sağ elinle ye, iç!” diye tavsiye buyurmuş.

Kül bi-yemînike veşreb bi-yemînike, diye tavsiyesi var. Sağ eli kullanmasını istiyor, sol elle yemeyi içmeyi uygun görmüyor. Ayakta içmek de mekruh!

a. Peygamber Efendimiz'in Sünnetini Öğreneceğiz ve Başkasına da Anlatacağız

Bu ümmet Peygamber Efendimiz'in ümmeti. Hepsi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i sever sayar.

Ümmeti ama Resûlullah'ın tavsiyesini tutmuyor! Resûlullah'ın dediklerini öğrenmemiş! “Peygamberim bana ne demiş?” diye merak etmemiş, sünnet-i seniyyeye sarılmamış!..

Allahu Teâlâ hazretleri Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in sünnetine sarılırsak bizi seviyor, sünnetini öğreneceğiz!

Bu devirde maalesef biz çok ahım şahım insanlar değiliz. Ama hiç olmazsa bunların böyle olması gerektiğini bilen insanlarız. Bizden ötekiler bu konulardan daha da habersiz.

Hiç bir şey bilmiyor. Günah işliyor; "Allah affeder!" diyor. Bira içiyor, faiz yiyor... "Biranın içinde alkol miktarı az. Faiz bu kadar az olunca ziyanı yok..." diyor filan.

Bir sürü hatalar, günahlar var!

Biz haramları helalleri iyi öğreneceğiz. Bir de tatlı tatlı, güzel güzel başkalarına da emr-i mâruf nehy-i münker yaparak Allah'ın dinini öğreteceğiz.

Çünkü Peygamber Efendimiz herkese öğretti. Çekiyordu yanına, çağırıyordu karşısına, yumuşak yumuşak söylüyordu.

Ümmet bir şey bilmiyordu!

Peygamber Efendimiz'in zamanındaki insanlar cahildi. O kadar cahildi ki bir tanesi mescidin kenarına küçük abdestini yaptı. Mescidin içinde mescidin kenarına eğildi, küçük abdestini yapmaya kalktı. Cahil, bilmediği için!

[Birisi] Efendimiz'in yakasına yapışmış:

"Yâ Resûlallah! Bana dua et, dua et!.." diye [boğazını] öyle sıkıyor ki kızarmış! O kadar sıkıyor. Cahil!

Mübarek, ne oluyorsun?!.. Çek elini. Kızaracak kadar sıkmış da hiç ses çıkartmıyor.

Birisi bir elbise getirmiş:

“Yâ Resûlallah! Bunu senin için diktim.
Güzel bir elbise, buyur giy...”

Giymiş, çok güzel!

Hemen birisi geliyor:

“Yâ Resûlallah, bu elbiseyi bana ver!”

Çıkartmış vermiş. Etraftaki ashâbı da adama yanaşmışlar, demişler ki;

“Yahu ayıp ettin! Resûlallah Efendimiz daha yeni giydi, yahu bırak biraz eskisin, ne oluyor hemen!..”

Demiş ki;

“Yahu ben de Resûlallah’ın elbisesini kefen olarak kullanmayı düşündüm, ölürsem ona sarılayım, kabir azabı görmeyim diye düşündüm.”

Netice itibariyle bilen de var bilmeyen de var!

İslâm’ı öğreneceğiz, Kur’an’ı öğreneceğiz! Peygamber Efendimiz’in sünnetini öğreneceğiz ve başkasına da anlatacağız. Kendimiz iyi insan olacağız, başkasına da anlatacağız.

Bu kitabı yazan şahıs bir başka kitabında diyor ki;

Mefâhin yecibu en tusahhah.

“Düzeltilmesi gereken kavramlar; akide-
de, amelde, inançta birçok hatalar var. Bun-
ları düzeltmemiz lazım!”

Bu hataları işleyenler kimler?

Bayağı Arapça filan bilen insanlar!

Onların hatalarına işaret ediyor: “Şurası-
nı şöyle yapmayın, şurada aşırı gidiyorusu-
nuz!..”

Peygamber Efendimiz’in kabrini ziyaret,
orada dua etmek vs. [doğrusunu] güzelce
anlatmış.

İslâm’ı öğrenmemiz lazım!

Bu dünyada şu anda yaşıyoruz ya, hepi-
miz bir yaşa gelmişiz; 20-30-40-50-60-70...
Hepimiz bir yaşa gelmişiz, hepimiz bir meslek
tutmuşuz, hepimiz yanlış yoldayız!

Neden?

Bizim işimiz buraya gelip meslek tutmak
değildi ki!..

Dâr-ı dünya dâr-ı imtihan değil mi, biz
buraya imtihana gelmedik mi?

Bizim burada Allah’ın dinine hizmet et-
memiz lazım!

İşimizin gücümüzün, çalışmamızın hepsi
tamamen Allah’ın dinine hizmet olması la-
zımdı. Biz Allah’ın memurları olmalıydık.

Maaşlı memurları, vazifeli kadrosu olmalıydık biz.

Öyle yapmadık! Kimimiz demirle kimimiz kömürle kimimiz gıdayla kimimiz işle aziz ömrü harcadık!

Ömr-i giranmâye der in sarf şûd

Tâ çihûrem sayf çipûşem şitâ.

“Yahu yazın ne yiyeceğiz, kışın ne bürüneceğiz... diye aziz ömür geçti gitti!”

Biz sevabı nasıl kazanacağız?

Allah'ın huzuruna nasıl varacağız.

Ne yüzle varacağız? Nasıl hesap vereceğiz?..

Çok çalışmamız lazım!

Kâfirler çalışıyor. İslâm'ı yıkmak için yok etmek için kâfirler harıl harıl çalışıyorlar. Budistler çalışıyor. Wollongong'ta, Güney yarımkürenin en büyük Budist mabedini yapmışlar. Kuzeyde kendilerinin bilmem nerede puthaneleri varmış da Wollongong'ta güney yarımkürenin en büyük puthanesini yapmışlar. Koca göbekli, şişko putları oraya dikmişler! Kaç tane kaç tane put?!..

Puthane yapmışlar!

Yirminci yüzyılda ölmüş eski tarihte yaşamış bir adamın putunun karşısına gözümü-

zün önünde birisi diz çöktü, ibadet etti de öğrendim, midem bulandı! Yirminci yüzyıl yahu! Bunu [heykeli, putu] birisi yaptı, buraya getirdi. Bunun malzemesi tuğla, çimento veyahut alçı!..

Yahu bunun karşısında ne duruyorsun, niye eğiliyorsun, niye secde ediyorsun?!..

İslâm'ın anlatılması lazım!

Gayrimüslimler çalışıyor, İslâm diyarlarına müessese kuruyorlar.

Kim çalışacak?

Sen çalışacaksın!

“Birisi çalışır...” diyor. Herkesin kafasında; “Elbette İslâm için çalışan birisi vardır.” [düşüncesi var].

Hayır, İslâm için senden başka çalışacak dünyada hiç insan kalmadı, diye düşüneceksin! Bir sen kaldın!

b. İslâm'ı Bilen İnsan Kalmadı; Bir Sen Varsın! Diye Düşünüp Öyle Çalışacaksın

İslâm gitti, İslâm'ı bilen insan kalmadı; bir sen varsın! Öyle çalışacaksın. Paranla pulunla, aklınla fikrinle öyle çalışacaksın ki İslâm yayılacak!

Aldırmıyoruz! Konuşmuyoruz! Anlamıyoruz! Okumuyoruz! Anlatmıyoruz! Gayret etmiyoruz! Çalışmıyoruz!..

Adam istiyor:

Avustralya’da Broken Hill isimli şehirde;

“Yahu bizim dedelerimiz Müslümanmış. Birisi gelsin bize İslâm’ı öğretsin, biz hristiyan olduk, nesiller geçtikten sonra bilemedik!..” diye bizden hoca istiyor.

Perth şehrine gittir!

“Perth şehrinde, ‘Biz İngiliz hâkimlere müracaat edip de bizim aramızdaki ihtilafı çözün!’ demeye utanıyoruz. Bize kadı gönder, hâkim gönder!..”

“Hocam, İslâm’ın ahkâmına göre bizim aramızda hükmedecek hâkim gönder.” diyor.

Her yerde talep var ihtiyaç var, herkes çalışacak!

Allah aşkına, sahâbe-i kirâm hepsi ilâhiyat fakültesi mezunu muydu? Hepsi Diyanetin kadrolu memuru muydu?..

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz manifaturacıydı, bezzazdı. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz kumaş ticareti yapardı.

Her birinin bir başka mesleği vardı: Süheyb-i Rûmî sanatkârdı, çeşitli güzel şeyler

yapardı. Herkesin bir mesleği vardı ama hepsi sahabeydi. Hepsi İslâm'ı anlatmak için çalışmışlardı.

Allah bize de gayret kuvvet versin. İki cihanda aziz olun. Allah İslâm için çalışmayı cümlenize nasip eylesin. Rızasını kazanmayı nasip eylesin. Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin.

el-Fâtıha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

14 Zilhicce 1417 / 21.04.1997

MEDİNE

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

